

DISTINTES VISIONS POLÍTQUES DE LES DIMISSIONS

Govern Pujol, entre el canvi i l'apocalipsi

Els consellers Francesc Sanuy i Joan Rigol han posat els seus càrrecs a disposició del president de la Generalitat de Catalunya. Jordi Pujol n'ha acceptat la dimissió.

Oriol Domingo

Això és el que tècnicament s'anomena una crisi governamental. Una crisi no és una tragèdia. És un fet normal a la vida dels executius dels règims democràtics. Per pàgines i pàgines que es dediquin als mitjans informatius. És el que ha passat al Principat. El president en fa una lectura positiva. Recalca que l'opinió pública s'interessa pels afers de la seva màxima institució d'autogovern. Això és bo per a la institució, per al país, per a la consciència autonòmica. Hauria estat terrible que unes dimissions haguessin passat tristament desapercebudes.

Se'n parla, doncs, de la crisi. D'una crisi que per a la majoria governant a la Catalunya autònoma comporta una mera remodelació del govern Pujol. Però, per a l'oposició, es tracta d'una cosa més greu. Això, ho creuen alguns sectors, no tots, de Coalició Popular. El PSUC accentua més les tintes negres a l'hora de comentar les dimissions. Encara és més negre el panorama dibuixat pel PSC-PSOE.

El llenguatge emprat pels socialistes Raimon Obiols i Lluís Armet és catastrofista, apocalíptic. Hi ha unes diferències com el dia i la nit entre el que varen dir fa poc argumentant la crisi que va viure l'executiu espanyol, presidit per Felipe González, i la crisi que viu ara l'executiu català, presidit per Jordi Pujol. Segons els socialistes catalans, aquella crisi del govern del PSOE fou un simple canvi per millorar una actuació que ja era bona, mentre que ara la crisi del govern de CiU empitjorarà una actuació que ja és prou dolenta.

DOMÈNEC UMBERT

El «pacte cultural» de Rigol l'ha dut a la dimissió.

Per a més inri, Obiols elogia *urbi et orbi* els dos consellers dimitits. Segons ells, han plegat els dos consellers millors, els més oberts, els més dialogants i operatius, els més brillants i progressistes. Els convergents diuen irònicament que Pujol se sent reconfortat pel fet que el representant de l'oposició parlamentària faci tants elogis de Rigol i Sanuy, dos consellers que en Cultura i en Comerç i Turisme han fet, precisament, la política manada pel mateix president del govern.

¿Però, per què pleguen, doncs, els ara molt elogiats Sanuy i Rigol? En el fons hi ha una causa comuna en les dues dimissions. Entre altres raons, l'un i l'altre han fet referència a la

qüestió pressupostària. Aquesta és la mare dels ous. Tenen uns pressupostos reduïts, que minven dràsticament la capacitat d'actuació dels seus respectius departaments, el de Comerç i Turisme i el de Cultura. Aquesta situació ha estat en els dos casos la definitiva gota d'aigua que els ha fet llançar la tovallola.

Tot deriva d'una recent decisió adoptada pel govern català. L'executiu decidí fa un parell de setmanes prorrogar per a l'any 1986 el pressupost de la Generalitat del 85. És a dir, per al proper any es preveu un pressupost mínim, austeríssim, sense gaire capacitat d'actuació. La pròrroga del pressupost ha estat decidida com resposta al fet que el govern central

no hagi proposat encara la nova fórmula de finançament de les autonomies. I la vigència de l'actual sistema discrimina i perjudica Catalunya, segons és unànimement reconegut per tothom, fins i tot pels socialistes. El govern Pujol podia fer un pressupost pel 86 considerant que la nova fórmula financera fos justa i tingués caràcter retroactiu. Però ha considerat que la pròrroga del pressupost del 85 era la mesura més prudent.

Aquesta prudència ha posat en un

partidistes. A més, als seus cinquanta anys, molt ben portats, podia tornar al món empresarial privat. La seva tasca tenia un sentit mentre podia distribuir diners des del seu despatx de la Conselleria. En quedar-se sense diners per fer coses, ha considerat que era el moment oportú de posar al seu càrrec a disposició del president. La seva marxa, però, no estripa les cartes, continuarà col·laborant amb Pujol, col·laborarà amb la Generalitat des d'un lloc no governamental.

Sanuy, ¿a Catalunya Promotion?

carreró sense sortida Sanuy i Rigol. O dit en altres paraules: no han tingut més sortida que la dimissió, que potser s'hauria produït més endavant, al primer trimestre del nou any. En definitiva, segons opinen mitjans nacionalistes, la crisi governamental obeeix a l'ofec econòmic de l'autonomia catalana. Es recorda allò que sense autonomia financera no hi ha autonomia política. Sense autonomia financera hi ha l'ofec.

És en aquesta situació que Sanuy, que ha vist rebaixat dràsticament el pressupost del seu departament, ha dimitit com a conseller de Comerç i Turisme. Sanuy no és un polític professional. No milita en cap partit. Era l'únic independent del govern Pujol. Li rellisquen totes les gresques

Segurament ho farà presidint l'anomenada Catalunya Promotion. Aquesta entitat és una empresa privada formada per empresaris turístics catalans que tenen per objectiu la promoció turística de Catalunya a l'estranger. És una empresa auspiciada i promoguda per la mateixa Generalitat. Catalunya Promotion fou una resposta contra un decret del govern del PSOE que «loapitzava» o treia competències a la Generalitat en l'àmbit turístic.

El cas de Rigol és un altre. La retallada pressupostària posa en perill que es pugui portar a la pràctica tot el que estava previst en l'anomenat «pacte cultural». Aquest pacte és una de les causes que han posat el conseller dimissionari en la ratera en què s'ha

trobat atrapat. El «Pacte Cultural» fou promogut per Rigol com una entesa entre les institucions públiques catalanes. És un objectiu volgut per tothom. Però les discrepàncies s'han plantejat per la forma com Rigol ha negociat aquest pacte i per alguns aspectes del contingut. Sense entrar ara en l'anàlisi del procés negociador i del contingut de l'acord, aquell pacte només agrada pràcticament al cent per cent dels socialistes. I és vist amb recel per totes les altres forces polítiques parlamentàries, des del comunisme del PSUC i des d'Esquerra Republicana i Coalició Popular fins a la mateixa Convergència i Unió.

Hi ha una segona realització de Rigol que també s'ha convertit en la seva ratera. Ha estat l'anomenat Consell Assessor de Cultura. Es tracta d'un organisme consultiu integrat per una vintena d'intel·lectuals de la més diversa significació ideològica i cultural. Una vegada més, la idea ha estat esperançadora, però s'ha convertit en la tomba de Rigol. En la pràctica, segons diuen els seus crítics, aquest consell s'ha transformat en un govern paral·lel dins el departament de Cultura, que ha marginat els alts càrrecs de la Conselleria sobre els quals teòricament recau la responsabilitat política de la gestió del departament. La pugna entre els assessors intel·lectuals i els càrrecs polítics ha creat fortes tensions. Uns volien fer el paper dels altres, i els altres no ho han tolerat. I Rigol va posar el seu càrrec a disposició de Pujol.

El president Pujol té ara la possibilitat d'aprofitar l'avinentesa de les dues dimissions per a remodelar el seu govern i adequar-lo millor a l'actual situació. Aquesta és la situació caracteritzada, entre altres, pels següents factors: permanent incògnita sobre la nova fórmula de finançament de les autonomies; incorporació de l'Estat espanyol a la CEE i paper a jugar per Catalunya en aquesta incorporació; any evidentment electoral, que ja condiona tota actuació política; qüestionament sobre la validesa de l'estatut d'autonomia en complir-se els seus primers sis anys de vigència.

Tot plegat justifica que Pujol, si vol, efectui altres canvis en la composició del seu govern. Per a ell, això no és una crisi. És una remodelació. Per a altres, per a l'oposició, això no sols és una crisi sinó una profundíssima crisi. Catalunya es mou entre la remodelació governamental i l'apocalipsi. □